

РЕШЕНИЕ

№ 7380

гр. София, 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 22.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3573** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Г. Л. Б., чрез адв. И. М., с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх. В, срещу решение №2153-21-75/13.04.2020 г. на Директоре на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/5/17.01.2020 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

В жалбата, както и в допълнителна молба към нея, е изложено становище, според което разпореждането и потвърждаващото го решение са незаконосъобразни и необосновани. Неправилно от жалбоподателя се искало предоставяне на ново УП-2, въпреки че същото е било приложено, а и с оглед далечния период, за който се отнасяло. Поддържа се, че промяната на Булстата, седалището, наименование и правната форма на осигурителя не отменял факта, че жалбоподателят е полагал труд при този осигурител.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуалния си представител, който поддържа жалбата. Излага допълнителни доводи в депозирано писмено становище.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. В. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Излага подробно становище в депозираните писмени бележки. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със Заявление № 2113-21-5021/07.06.2018 г. /л. 9/ жалбоподателят е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението са били приложени под опис документи за преценка правото и определяне размера на исканата пенсия, в това число оригинали на трудова книжка № 24/01.10.1997 г. и удостоверение УП-2 № 12/03.04.2007 г., издадено от [фирма] за осигурителен стаж за периода 01.07.1993 г. – 30.06.1996 г.

С Разпореждане №[ЕГН]/12.07.2018 г. /л. 20/ на Ръководител „ПО“ на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 3 КСО, считано от 18.05.2018 г., при зачетен осигурителен стаж 17 години, 7 месеца и 17 дни. Пенсията е отпусната в минимален размер съобразно чл. 70, ал. 10 КСО до определяне на размера ѝ по реда на КСО. С разпореждането не е зачетен осигурителен стаж за периода 01.03.1983 г. – 01.02.1985 г., поради липса на заверка в трудовата книжка.

Във връзка с определяне на пенсията в действителен размер, с писмо изх. № 2113-21-5021/12.07.2018 г. /л.21/ пенсионният орган е направил искане до контролните органи в ТП на НОИ за извършване на проверка в осигурителя [фирма] относно съответствието на отразения в представения обр. УП-2 № 12/03.04.2007 г. осигурителен доход с разплащателните ведомости.

От получения отговор с писмо вх. № 2113-21-5021#5/26.07.2018 г. било установено, че по повод други сигнали за извършване на проверки на осигурителен стаж и доход на други лица, работили в дружеството, от контролните органи бил установен контакт с В. С., който е бил управител на [фирма]. В нотариално заверена декларация от 01.06.2017 г. същият е декларирал, че не разполага с ведомости за изплатени заплати, печат на дружеството и друга трудовоуправна документация.

Във връзка с решение за преобразуване на дружеството в Е. с едноличен собственик на капитала [фирма], представлявано от И. М. К. от 24.02.1999 г., пенсионният орган е приел, че удостоверение обр. УП-2 № 12/03.04.2007 г., изд. от [фирма] е нередовен от външна страна документ, тъй като към датата на издаването му дружеството има друга правна форма, ЕИК, адрес и представляващ, и го е изключил като документ, доказващ удостоверените с него обстоятелства относно осигурителния доход. В тази връзка е прието, че и заверката на стажа [фирма] за периода 08.04.1993 до 18.11.1996 г. в представената в оригинал трудова книжка № 24/01.10.1978 г. е нередовна, като това време е било изключено от зачетения при отпускането на пенсията осигурителен стаж. Въз основа на допълнително представено със Заявление № 2113-21-5021#6/13.08.2018 г. удостоверение обр. УП-3 № 101/13.08.2018 г. издадено от [фирма], на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж за периода 01.03.1983 – 01.02.1985 г. в размер на 1 година и 11 месеца от втора категория труд. След незачитането на стаж за периода 08.04.1993 – 18.09.1996 г., действителният осигурителен стаж на Г. Б. е определен в размер на 14 години, 1 месец и 7 дни. След на правена преценка, че жалбоподателят неотговаря на изискването на чл. 68, ал. 3 КСО за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж, е постановено разпореждане № [ЕГН]/234 от 28.09.2018 г., с което е отменено разпореждането от 12.07.2018 г. за отпускане на лична пенсия за ОСВ и е постановен отказ за отпускането ѝ, както и възстановяване на неоснователно получената пенсия на основание чл. 114, ал. 1 КСО.

След обжалване Директорът на ТП на НОИ С.-град с Решение №

2153-21-362/10.12.2018 г. /л. 66/ е отменил разпореждането от 28.09.2018 г. и върнал преписката на пенсионния орган за ново разглеждане.

С Разпореждане № [ЕГН]/09.10.2019 г. на Ръководител „ПО“ на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 3 КСО, с начална дата 18.05.2018 г., при зачетен осигурителен стаж 1 година и 11 месеца от втора категория и 17 години, 7 месеца и 17 дни от трета категория труд; общ осигурителен стаж – 20 години и 10 дни. Пенсията е отпусната в минимален размер на основание чл. 70, ал. 13 КСО до определяне на размера ѝ съобразно КСО.

След като било установено, че в Осигурителен архив на НОИ на са представени разплащателни ведомости на [фирма] и не може да бъде установено местонахождението им, за да бъде направена проверка за съответствието с разплащателната документация на отразения осигурителен доход за периода 01.07.1993 г. до 30.06.1996 г. в представените от жалбоподателя и приети за нередовни удостоверения обр. УП-2, с оглед определяне на пенсията в действителен размер с писмо изх. № 1012-21-1558#1/09.10.2019 г., жалбоподателят е уведомен да представи УП-2 за три последователни години до 31.12.1996 г. Указано му е, че при непредставяне на редовни документи в едномесечен срок длъжностното лице ще се произнесе на база наличните редовни документи. Писмото е връчено на Б. на 31.10.2019 г.

След непредставяне на изисквания документ в срок, длъжностното лице по „ПО“ е постановило Разпореждане № [ЕГН]/5 от 17.01.2020 г., с което на основание чл. 1, ал. 5 НПОС и чл. 70 КСО е отказало да измени личната пенсия за осигурителен стаж и възраст в действителен размер.

Разпореждането е било обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с решение №2153-21-75/13.04.2020 г. е оставил жалбата без уважение, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата писмена форма, като са изложени в достатъчна степен мотиви, от които става ясна волята на административния орган. Не се констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на адресата на акта да участва в производството.

Спорът в случая е материалноправен и се формира между противоположните становища на страните, относно това, дали правилно не е зачетен удостоверения в УП-2 № 12/03.04.2007 г. осигурителен доход.

Съгласно чл. 40, ал. 2 НПОС осигурителният доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО или с осигурителна книжка, както и с документ по утвърден образец, а според ал. 3 документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. В конкретния

случай жалбоподателят е представил УП-2 изх. № 12/03.04.2007 г., издадено от [фирма] /л. 14/, подписано от главния счетоводител на дружеството, в което е отразен осигурителен доход за периода 01.07.1993 г. – 30.06.1996 г., в размер на един милион двеста седемдесет и четири хиляди триста тридесет и два лева, а в последствие и УП-2 изх. № 12/03.04.2007 г., издадено [фирма] – в несъстоятелност и подписано от синдика на дружеството, като е отразен същия размер на осигурителния доход.

Неправилно административният орган е мотивирал отказа си да признае представените образци поради несъответствие на отразения в УП-2 осигурителен доход и този, получен при сумиране на трудовите възнаграждения в трудовата книжка. Разпоредбата на чл. 40, ал. 3 КСО предвижда, че доходът се доказва чрез ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Както е отбелязано в решението и каквато теза приема и органа, трудовата книжка не е разходооправдателен документ, поради което неправилно е извършвано сравнение с отразения в нея доход.

Неправилно е прието, че представеното УП-2 с изх. № 12/03.04.2007 г. е нередовен документ и въз основа на него не може да се установи осигурителния доход за въпросния тригодишен период. В удостоверението, подписано от синдика е посочено, че сумите са действително изплатени и отговарят на разчетно-платежните ведомости. В същото време административният орган не е оспорил верността на документа, а формално е приел, че същият е нередовен.

Пенсионният орган поставя под съмнение истинността на отразените в УП-2 изх. № 12/03.04.2007 г., тъй като синдика на дружеството е посочил, че „не е открила копие на самите ведомости, а само копия на страници от трудовата книжка на дружеството, съответстващи на данните от трудовата книжка“. Предвид това е прието, че не може се установи по безспорен начин размера на осигурителния доход. Според настоящия съдебен състав, пенсионният орган едностранно е възприел представените по пенсионната преписка документи, като е кредитирал с доверие частично изявлението на синдика на дружеството, а именно, че не е открил оригиналите на ведомостите за заплати. В същото време органът е игнорирал становището на синдика, че изготвеното от счетоводителката УП-2 с данни на дружеството съответства на трудовата книжка към 30.06.1996 г. Единственото разминаване в този случай се явява наименованието на дружеството и Булстат номера му. Невъзможността синдика да се свърже със счетоводителя е тълкувана в ущърб на жалбоподателя, като липсват убедителни доказателства, извън съмнения, които има органа, по отношение истинността на отразения осигурителен доход. Следва да се посочи, че идентичността в изходящите номера на двата документа не е юридически аргумент, с който което и да е от тях да бъде изключено като нередовно доказателство за осигурителния доход. В хода на съдебното производство органът не е оспорил истинността на представените от жалбоподателя документи, поради което съдът ги приема за редовни.

В конкретния случай е била налице хипотезата на чл. 1, ал. 5 НПОС, съгласно която при прието заявление с нередовни и/или липсващи документи, които не могат да бъдат поправени или набавени служебно въз основа на документи, които са налични в НОИ, длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 от КСО уведомява лицето за в 15-дневен срок, а когато в едномесечен срок от датата на уведомяването те не са отстранени, в двумесечен срок, длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 КСО издава разпореждане въз основа на наличните редовни документи и на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. След

като е указал на жалбоподателя да представи ново УП-2, със същите аргументи органът е отказал да го приеме при изчисляване действителния размер на пенсията, като по същество мотивите се свеждат единствено до наличието на съмнение относно редовността на представените документи, въпреки че размерът на осигурителния стаж е еднакъв.

В обобщение, съдът не споделя доводите на пенсионния орган, за нередовност на представения от жалбоподателя образец УП-2. Доводите на органа почиват на предположения и са изцяло във вреда на жалбоподателя, без да може на него да му бъде вменено във вина нито неправилното изписване на името и Булстат на дружеството при първото представено УП-2, нито невъзможността разплащателните ведомости на дружеството да бъдат открити и сверени с представените образци.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата на Г. Л. Б. е основателна и Решение №2153-21-75/13.04.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/5/17.01.2020 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване, следва да бъде отменено.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Л. Б. Решение №2153-21-75/13.04.2020 г. на Директоре на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/5/17.01.2020 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване, като незаконосъобразно.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: